

opusdei.org

Testimoni de l'Amor

«La vida i la paraula del Papa mostren una profunda coherència que jo resumiria breument: Joan Pau II és un testimoni creïble de l'Amor».

Article de Mons. Xavier Echevarría publicat a "La Vanguardia" en ocasió del cinquè viatge del Sant Pare a Espanya.

12/05/2003

Hem d'agrair a Joan, el jove deixeble de Jesús, que ens hagi relatat al final del seu evangeli el diàleg

comprometedor entre Crist
ressuscitat i Pere, que té lloc a la vora
del llac Tiberíades, després de la
pesca miraculosa. El Senyor encén
un foc i prepara un poc de peix i de
pa per aquells set deixebles seus que
han passat la nit a la barca, dedicats
a la dura tasca de la pesca. Més tard
agafa a part Pere i per tres vegades li
pregunta si l'estima més que als
altres. Simó contesta les dues
primeres interrogacions dient
simplement que l'estima. En la
tercera, s'entristeix una mica i
completa la seva resposta: "Senyor,
vós ho sabeu tot, vós sabeu que us
estimo". A la confessió d'amor
respon Jesús encomanant a Pere la
missió de tenir cura dels seus.

Des d'aquell moment i fins al final de
la història, la missió dels successors
de Pere ha quedat lligada a la gran
paradoxa de l'existència humana:
ens sabem portadors de les més altes
aspiracions i, al mateix temps,

experimentem la nostra feblesa i la nostra petitesa personal. El Fill de Déu ha demanat a Pere per tres vegades una confessió d'Amor, perquè només mitjançant aquest Amor al Mestre els successors del pescador de Galilea podran servir i confirmar els seus germans.

El cinquè viatge de **Joan Pau II** a Espanya em porta a evocar aquestes pàgines de l'evangeli de Joan. En la nostra època, on un gran progrés tecnològic contrasta amb dubtes profunds davant el misteri de l'ésser humà, **Joan Pau II** no deixa d'il·luminar la dimensió més radical de la nostra existència: la vocació a l'Amor. Escric aquesta paraula amb majúscula no tan sols perquè comprèn principalment l'Amor de Déu, sinó també per ressaltar la seva grandesa en totes les seves nobles manifestacions.

Testimoni creïble

Algunes persones han expressat la seva dificultat per a comprendre la coherència entre els diversos registres de la paraula de **Joan Pau II**. En certs casos, han percebut com a divergents aquests dos aspectes: les seves ensenyances diàfanies sobre la natalitat, l'avortament, l'eutanàsia i el respecte a la vida; i d'altra banda les seves fortes crides a la justícia i a la solidaritat social. Tanmateix, la vida i la paraula del Sant Pare mostren una profunda coherència que jo resumiria breument: **Joan Pau II** és un testimoni creïble de l'Amor.

Déu ens ha concedit un successor de Pere que, també amb la seva experiència sacerdotal i amb la seva vocació de literat i filòsof, ha ajudat a comprendre millor la grandesa de la crida divina a l'Amor. En un clima de desconfiança i de temor, ens ha convidat a creuar el llindar de l'esperança i a cultivar –amb l'ajuda divina– una caritat generosa, neta,

gratuïta. Ha posat de relleu la grandesa de la unió matrimonial, com un do concedit per Déu per a l'Amor i la transmissió de la vida; ha il·luminat –sense temors nascuts d'un fals espiritualisme– el caràcter esponsal del cos humà; i, des de la seva vivència de la paternitat espiritual, ha mostrat tant la bellesa del matrimoni com la fecunditat esplèndida del celibat, acollit lliurement com a do de Déu.

En la Jornada Mundial de la Joventut del Gran Jubileu de l'Any 2000, vam ser testimonis de la resposta positiva d'innombrables joves a un Papa, ja gran, que afirmava l'existència humana com a ésser-per-a-la-Vida, en lloc del nihilisme d'un ésser-per-a-la-mort; que els parlava amb persuasiu convenciment de l'amor generós que porta al sacrifici del propi jo.

Penso que aquest fil conductor explica per què el Papa ha tingut tanta cura de les famílies i per què les considera base del progrés veritablement humà. No hi ha un canvi de registre quan **Joan Pau II** afronta una altra dimensió fonamental de la nostra existència: el treball. També aquí apunta al creixement de la persona per mitjà d'una activitat professional al servei dels altres. Quedar-se només en els aspectes econòmics condueix a fer més petit l'individu, a reduir-lo a un engranatge del procés productiu. Molts cops cal atrevir-se a canviar certes estructures, que poden semblar pràctiques, o pragmàtiques, però que coarten el desenvolupament lliure de les persones. Bé ho entenia el poeta català **Joan Maragall**: “Esforça't en el teu quefer / com si de cada detall que pensis, / de cada paraula que diguis, / de cada peça que posis, / de cada cop de martell que donis, / depengués la

salvació de la humanitat / perquè en depèn, creu-ho”.

Ressona la mateixa vocació a l'Amor quan **Joan Pau II** vol saludar cada persona que se li apropa, quan somriu en prendre en els seus braços i beneir un nen petit, quan juga amb el bastó o canta en les seves trobades amb gent jove, buscant el diàleg amb cadascú, tot i sent molts milers. Per això, el seu to es fa particularment seriós en defensar els drets de l'home, en donar veu als més febles, com és el cas de molts països africans que se senten abandonats. La seva insistència a parlar de l'home, no com quelcom general o col·lectiu, sinó en la seva singularitat irrepètible, ha contribuït a fer-nos adonar que, en rigor, les criatures humanes no es poden numerar: cada una té una dignitat i un valor incommensurables.

Defensar l'Amor

La seva constància en recordar el deure moral d'esgotar amb rectitud tots els mitjans possibles per a resoldre de manera pacífica els conflictes reflecteix igualment el seu amor sense discriminacions de cap gènere. Per això no deixa de recordar aspectes de gran importància: els dolors físics i morals de la població civil, els ressentiments que posen agror als cors, les barreres que impedeixen la fraternitat. Si en ocasions no s'aconsegueix evitar el conflicte bèl·lic, que és sempre una “derrota de la humanitat” (Discurs al Cos diplomàtic, 13/01/2003), això no significa que la paraula del Papa hagi estat inútil. Vol dir més aviat que potser no hem buscat prou la pau, en totes les seves manifestacions: la pau en les consciències, en les famílies, en el treball, en la vida pública.

Voldria destacar, finalment, que **Joan Pau II** defensa l'Amor contra el més poderós enemic: el jo de cadascú,

quan es deixa arrossegar per la feblesa i per l'egoisme. El Sant Pare aconseguix entusiasmar, suscita decisions profundes, facilita que els joves descobreixin la seva vocació cristiana, perquè el seu testimoni està recolzat per la seva vida, pel seu desgast físic diari.

Des de fa 25 anys és un testimoni itinerant i creïble de l'Amor de Déu a cada ésser humà. Més encara en aquests moments, quan la seva feblesa corporal permet veure millor la força d'aquest Amor diví en la seva vida. Moltes persones es remouen, especialment en aquests últims temps, davant la seva entrega incondicional, que no és res més que la intensificació d'allò que ha estat practicant al llarg del seu pontificat: no s'estalvia cap esforç, no es perdona cap sacrifici. Si es fan servir només criteris d'eficàcia no es poden entendre aquestes coses de Déu.

La primera comunitat cristiana de Jerusalem posava els malalts junt al camí de Pere, perquè almenys la seva ombra els toqués i quedessin curats. Demano a Déu que l'ombra del pas de **Joan Pau II** ens curi de les nostres malalties i que sapiguem aprendre d'aquest testimoni creïble de l'Amor de Déu.

XAVIER ECHEVARRÍA, prelat de l'Opus Dei.

LA VANGUARDIA - 04/05/2003

---

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/testimoni-de-lamor/> (20/03/2026)